

– Éreztem, elhatároztad, hogy mindent megteszel, hogy újra a tiéd legyek, ha kell, mindennel és mindenkiel leszámolsz, ami és aki akadályoz ebben.

– Különben csak torzult és suta vénember lennék, görbe vállal meredő, nem villognék, mint tigris bőre, nyersen.

– Különben csak morgós és rátarti vénasszony lennék, nem hintene mellem káprázatot, s nem törnének át mindenütt busa fények, mint csillagot.

– Nem volna, aki gombolyagba simogatná könnyeim.

– Nem volna, aki formába öntene borongós alkonyokon.

– Nem volna, aki mosolyával megolvasztaná a padlót és a mennyezetet.

– Nem volna, aki ringatna, mint holdat a tajtékos ég.

– Nem volna, akinél elbújhatnék, mint nyelvben a vers.

– Nem volna, aki betakarna, mint füvet a dér – így sugdolóztunk, így közeledtünk egymáshoz.

Baba Katarina összes cókmočka elfért egy közepes méretű kézitáskában, amit boldogan nyaláboltam fel, a rozoga bútorokat sorsukra hagytuk a megárvult helyiségben. Miközben a Templomhegyén álló házikóm felé tartottunk, bábaguzsalyt, kökőrcsint tépkedtem kedvesemnek, a madarak csak neki énekeltek, a szél is neki dúdolt, de még a megbékélt füvek is dalra fakadtak lába nyomában. Egészen biztosan a víz is kacagott és bukfenceket hányt lenn, a patakmederben. Baba Katarina csipkés fehér ruháján finoman átsötétlettek a picinyke, vidám erecskék, töredezett körmű ujjaival buján hajamba túrt. Fönn, a templom előtt leültünk, hagytam, hogy Baba Katarina vegye nyugodtan szemügyre birtokait, melyek a túlvilágba is átnyúltak ott, a temetőben, ahol az idő tájt gondnokoskodtam. Rágyújtottunk, ültünk csendben füstölögve.

Azóta csak egy-két öregasszony zavarja meg olykor-olykor nyugodt életünket, akik nem tudják vagy nem akarják felfogni, hogy a kinti kút már ismét üzemel. Én pedig végre minden éjjel hallom őt az első szobából, legtöbbször lekapcsolom a villanyt, s a sötétben ülve hallgatom, ahogy kacarász, nevet, liheg, sőt néha elmosolyodik.

Vörös István

A HATÁROZATLANSÁG HALÁLA

Nem könnyű meghalni.

A csontok kiégő neonsövek.

A tüdő nehéz, ecettel vagy borral
teli szivacs. A pokol

megtölti a lábat, mint

a víz. Jön fölfelé.

Nem könnyű meghalni.

A kígyóként elszabaduló

belek fölfalnák a világot,

de csak félig emésztenék.

Nem könnyű meghalni. Fekszel
egy árokparton. A bomlás
megemeli a kabátod. Megpattan
rajtad a szíj, fölötted az amúgy se
működő villanyvezeték, még föl-
jebb egy fehér kondenzcsík.

A nyitva maradt szem uralma
pár lapulevél fölött.

Nem könnyű meghalni. Eltűnik a ki,
a kivel. Utolsó pillanatban
még kipusztulnak a gorillák.
A jegygyűrűn facsemete
hajt keresztül. Nejlon-
zacskókat görget a szél.

Méhes Károly

WEINGRUBER VENDÉGE

Öt, négy, hat, hét. János benyomta a kódot, és azonnal halk berregést hallott. Nekife-
szült a három méter magas tölgyfa kapunak, de alig tudta megmozdítani. A berregés
abbamaradt.

Még egyszer. Most már jobban összeszedte az erejét. Amint egy kis rés támadt, be-
dugta nyeles cipőkanalát, aztán maga is becihelődött.

Hatalmas lépcsőházban találta magát. Az első csapóajtóig tizenöt lépcső vezetett.
Magas, békebeli lépcsők. A csapóajtó üvegén egymásba fonódó, maratott A, J és F be-
tűk díszlettek, igaz, a jobb oldali keresztben, szinte teljesen vízszintesen megrepedt.
Mielőtt belépett volna, a levélszekrényen még egyszer ellenőrizte, valóban olyan ma-
gasra kell-e felcapatlnia. „Egészen addig menjen, ameddig a lépcső tart. Egy dupla aj-
tó van odafent. Sose zárom be”, mondta a telefonban Weingruber úr eligazításképpen.
És valóban, a postaládába karcolva halvány számokkal ott állt: IV/7.

Elindult felfelé, a teljesen ismeretlenbe.

Egyébként az egész utat ennek szánta, felfedező kalandnak. Csak azért, mert egy
Erdélyből mostanában hozzakerült napló tanúsága szerint nagyapja 1917-ben, húsz-
éves korában itt lábadozott mintegy három hónapon át, miután Isonzónál eltalálta egy
repezsdarab. Eszébe jutott Weingruber úr, a derék kolléga, akivel hét évvel korábban
találkozott, csupán egyetlen délután erejéig. Igaz, akkor rekkenő nyári hőségben gya-
logosan körbesétálták a várost, és Weingruber nagyon hálás volt azért, amiért János
csupa olyan helyre cipelte el, ahová turista sose téved; ő, mint mondta, minden temp-
lomnál és városházánál jobban szereti a jellegtelennek tűnő, mégis nagyon árulkodó